

A tudás a szakmai életben a legfontosabb érték.

Sixay furniture. Többszörös formatervezői díj, Moholy-Nagy és Kozma ösztöndíj, Ausztria legjobb bútorai díj – és még sorolhatnánk az elismeréseket. Aki itt-ott, pl. vásárokon találkozott a Sixay bútorokkal, az azt is tudja, hogy mögöttük jellegzetes, egyedi formavilág található – és egy személy, az alkotó: Szikszai László, okleveles faipari mérnök és terméktervező szakmérnök.

Honnan indultál? Honnan kaptad az ösztönzést, hogy erre a pályára lépj?

Faiparos múltam az általános iskola 5. osztályáig vezettem vissza, amikor repülőmodellezni kezdtem. A balsa és a modellező rétegelt lemez voltak az első faanyagok, amivel megismerkedtem. Általános iskola után a sors úgy hozta, hogy épületasztalos szakmunkás tanuló lettem, amit akkor nagyon utáltam, és menekültem abból a környezetből, de ekkor sikerült felismernem a tanulás értelmét és ekkor tanultam meg célokat kitűzni magam elé. Az első fontos cél Sopron volt. Bibliaként őriztem az egyetem tájékoztató kiadványát. A gimnáziumhoz képest plusz egy évet jelentett az asztalos kitérő, de szakmailag olyan fontos többletet adott, melynek előnyeit máig kamatoztatom. Sokat köszönhetek akkori mesteremnek Pető Ernőnek, aki megtanított a hagyományos fakötéseket kézzel precízen, finoman elkészíteni, kézzel fűrészelni, gyalulni, vésni. Közvetlenül nem használom ezt a tudást, de a kézműves finomság, melyet vevőink felismernek és szeretnek, ebben gyökerezik.

Kezdetől a bútorok és a belsőépítészet érdekelt, a felvételi előtt meginogtam, csábított az építészet (Műegyetem) és a Belsőépítészet (Iparművészeti Főiskola) is, de végül Sopronba jelentkeztem. Akkor még volt komoly egyetemi felvételi, úgy éreztem, nem vesztegethetem az időm több év felvételizgetéssel. Az egyetem alatt és után pedig szintén minden erre a pályára sodort: az építéstan tanszék, a belsőépítészet fakultáció, az AMI beindulása, majd bécsi munkahelyeim.

Mi kell ahhoz, hogy valakiből országos hírű, sőt nemzetközileg elismert bútortervező legyen?

Csak közhelyeket tudok mondani, némi tehetség, kitartás, szorgalom és nagyon sok munka. És sok szerencse: nehéz, de hasznos, ha a sors kicsit úgy lökdi az embert, hogy nincs egyenes útja. Ahhoz, hogy valaki nemzetközi szinten is elismert legyen, még nem tudom mi kell. Igyekszem megtalálni az oda vezető utat is.

Sopronban két diplomát is szereztél. Mit jelentett Neked ez az időszak, mit adott Sopron?

Sopron nagyon fontos cél volt az életemben, de az Egyetem szakmailag nem nyújtott annyit, mint azt előtte képzeltem. Sok haszontalannak tűnő, számomra akkor érdektelen dologból kellett levizsgázni, melyeknek egy része azóta új értelmet nyert, utólag némelyiket már másképp látom. Nagyon fontos volt viszont, hogy megtanultam a tanulás e formáját: vizsgákra készülni, határidők szorításában, nyomás alatt élni. Az egyetemi tárgyak közül különösen a faanyagismeret és építéstan, valamint a nyelvtanulás volt fontos és hasznos számomra.

Közvetlen azután, hogy diplomáztam elindult a tervezőművész képzés az Alkalmazott Művészeti Intézetben. Felvételiztem, de sikertelenül. Egy fél évig bejárhattam viszont az első nappalis évfolyam bármelyik órájára. Nagyon vonzott a nappali képzés, de nem tudtam volna még egyszer 5 évet iskolapadban tölteni. Más is vonzott: Bécs. A kinti munka és az AMI párhuzamos posztgraduális képzése együtt számomra szerencsés kombinációnak bizonyult.

Természetesen fontosak évfolyamtársaim és a velük az egyetemi hagyományok keretében töltött idő is, mely szintén életem meghatározó időszaka, valamint hogy feleségem is soproni lány. Debrecenben születtem, de amit elértem, azt csak innen Sopronból érhettem el. Ezért élek most is itt, fontos nekem Bécs közelsége, a munkához, amit most végzek, tökéletes helyszín Sopron.

Mit tartasz a legkomolyabb eredményednek, mire vagy a legbüszkébb?

Büszke vagyok rá, hogy olyan bútorokat tudok tervezni, melyek a hazainál sokkal hozzáértőbb közönség szívét is meg tudják dobogtatni (sajnos az emberek többsége itthon nem ismeri sem a bútorok műszaki, sem esztétikai értékeit). Olyan piacokon vagyunk versenyképesek, ahol a bútoroknak van kultúrája, tradíciója és ahol a többgenerációs, világszeretelmert márkák mellett rengeteg fiatal és kreatív

tehetséges tervező dolgozik. Munkám legfontosabb visszaigazolása, amikor lelkesen dicsérik bútoraink szépségét, kényelmét, ötletességét, finomságát, sőt meg is vásárolják azokat.

Most hol tartasz, mivel foglalkozol, és mik a terveid a jövőre nézve?

2010-ben szeretnénk kiállítani Stuttgartban, Baselban, Bécsben és Zürichben. Gyakorlatilag az idein láttam neki komolyan és tudatosan forgalmazó partnereket keresni. Szeretnénk bútorainkkal néhány meghatározó kereskedőhöz bejutni, mely utat nyitna komoly partnerhálózat kiépítéséhez. Néhány éven belül szeretnénk a kis kiállítások mellett vagy helyett Milánóban kiállítani. Emellett nagyon fontos kihívás, hogy párhuzamosan a gyártói háttérnek is fel kell nőnie a feladathoz. Szeretnénk felépíteni egy erős, összetartó, sikeres csapatot.

Sikeres tervezőként és vállalkozóként milyen tanácsot adnál egy mai mérnökballgató számára?

Tanuljanak. A tudás a szakmai életben a legfontosabb érték. Mi is szeretnénk olyan fiatalokkal erősíteni csapatunkat, akik például jól beszélnek nyelveket. Furcsa nekem, hogy ennek fontosságát milyen sokan nem ismerik fel ma sem.

